

מוחמד שרף: סעאדה

סחתי עם עצמי, שעה שישבתי בסככה: אינני ירא את השָׁדִים... בכלל אין שדים. אלא שהפחד פושה היה בלבי. וככל שנטתה השמש מערבה, כן עָצַם הפחד הצורא.

מופקד הייתי על שמירת מקשת האבטיחים והמלפפונים שלנו. בראש השדה נשתרכו ארבעה טורים של במיה. לעת הצהריים ראיתי מן הסככה דבר־מה מזדחל בינות לטורי הבמיה. גנב — אמרתי בלבי.

ירדתי השדה, זהיר־זהיר, כדי לתפסו. הסתננתי אל מאחוריו וראיתיו כורע בבוץ על ברכיו החשופות, כמתפלל. אחזתיו בגבו ולחצתי את פניו אל הטיף. צעקתי: מדוע תִּגְוֵב לָנוּ את הבמיה? וכי בשבילך זרענו אותה? ענה: אמי רעבה. היא חולה. אין לנו רוטב. מיתח את זרועותיו בתחינה. צרחתי: כל־כך חשוב הרוטב? ומדוע לא תבשלו את לבני הקיר? אמר: הרפה ממני. כל־לך, אמרתי. קם וברח. אך שוב מעד־נפל, והבוץ מרח את שוקיו ובטנו החשופה מבעד לסחבות. קם שוב, ורץ עד שיצא מן המקשה. ניצבתי לי וצחקתי. קראתיו שוב: שמע, רגֵב. נעצר מהסס. בוא אתן לך מלפפון, אמרתי. סירב להאמין, ונעצר על עמדו. גיריתיו, והוספתי לומר, עת הגשתי לו מלפפון יקוד־שמש: האם אכלה אמא שלך את שָׂדָה? האם ראית איך היא אוכלת את השדיים בלילה? ענה: היא חולה. שדה של סעאדה, אמו של רגֵב, נגוע היה, והמחלה אוכלת בו. ובינינו, בין זאטוטי הכפר, יצאה הברה שהיא אוכלת ממנו כשהיא רעבה. אמרתי לו: היא אכלה אותו כבר. המפקח לקח את השדה שלכם, ולא זרעתם השנה, ואין לכם דורה ושום דבר לאכול, ענה:

המפקה לקח גם את השדה של הדיבה ושל ג'ומעה ואחרים, ולכולם אין דורה. אמא לא אכלה את שדה. היא חולה. וכאשר תבריא, יגדל שוב.

שאלתי: האם תסיתו בי את השד שגר ליד הדלת שלכם? מדוע? — שאל. מכיון שהפיתי אותך ולקחתי ממך את הבמיה. לא, השיב רג'ב. הבוץ המרוח על בטנו החל להתבש בחום השמש. הצעתי לו: בוא נרחץ בתעלה. אמר: אני חוזר הביתה. אמא חולה. היא לבדה בבית. אבא הלך לעבוד אצל הערבים מיום שלקח המפקה את השדה. נתתי לו מלפפון נוסף, וביקשתיו למנוע את השד שבדלתם מלבוא אלי.

ועת האדימה כיפר השמש מאחרי האמירים היה הפחד אוחז בלבי. והשד השוכן לפתחו החשוך של בית רג'ב היה מתעמר בי. בא נוטר־הלילה לשמור על האבטיחים ועל המלפפונים. בדרפי הביתה מילאתי את כיסי ראשי־במיה. סעאדה ישבה בפתח ביתה, וסביב לחזה מטלית. הרקתי את הבמיה אל חיקה ואמרתי: אַל תשלחי בי את השד. אמרה: אל תפחד. ישבתי בסמוך לה. הציתה אש והרתיחה מים. הטילה את הבמיה במים והוסיפה מלה. והיכן העגבניות? — שאלתי. לא ענתה. שאלתי שוב: אין לכם עגבניות ושמן ובשר? לא, אמרה. תהיה טעימה, הבמיה.

עלה במוחי הקט כי משקרת היא, ולעת אלך מכאן תחתוך נתח משדה ותוסיפו על הבמיה. האופק חשך. קמתי לשוב לביתנו. כה רציתי לשאול אותה אם אין הסכין מכאיבה שעה שהיא חותכת בבשרה...

(מערבית: ש. סומך)